

Hoofdstuk 1 – Nieuwe buren

Zondag 6 oktober

Het is fris op straat. Een echte herfstdag. Peter draagt zijn rode winterjas en zijn blauwe sjaal. De sjaal moest hij aan van zijn moeder. In zijn linkerhand houdt hij een zwarte vuilniszak vast. Peters vrienden James en Sara lopen met hem mee. Ook zij hebben ieder een zwarte afvalzak in hand. Ze zijn net vertrokken van zijn huis.

Sara loopt voorop. Ze draait zich om naar Peter en James en roept: ‘Ik ren alvast vooruit!’ Ze begint te rennen. Daarbij maakt ze een vrolijk geluid dat klinkt als ‘iiiiii’. Ook James is zijn geduld niet meer de baas. ‘Wil je een race doen wie het snelst bij het bos is?’ vraagt hij.

‘Is goed,’ antwoordt Peter. Peter gaat in een houding staan of hij ieder moment kan gaan rennen. ‘Op mijn teken,’ zegt James. ‘Klaar voor de start? Go!’

Peter rent zo hard als hij kan. James laat hij snel achter zich. Ook Sara haalt hij in.

Peter stopt pas met rennen als hij bij het bos komt. Hij heeft de race gewonnen. Alleen boeit hem dat niet heel veel. Eerst ritst hij zijn jas open. Hij heeft het warm. Hij ademt heftig in en uit. Terwijl hij op adem komt kijkt hij het bos in. Hij kan het niet helpen. Hij probeert toch te kijken of hij er een kan zien. Dit is namelijk niet zomaar een bos. Dit is het Heksenbos. Peter hoort er al zijn hele leven verhalen over. Dat er heksen wonen diep, diep, diep in het bos. De meeste tijd van het jaar doen die heksen niets, maar iedere Halloween komen ze schijnbaar tevoorschijn opzoek naar een kind dat onbewaakt in zijn bed ligt. Dit kind nemen ze dan mee het bos in om nooit meer terug te zien. Rillingen lopen over Peters rug als hij eraan denkt.

Peters moeder zegt hem altijd om nooit het Heksenbos in te gaan. Bij de rand mag hij van haar wel komen. Om de heksen te stoppen hangen de inwoners van Groothuis tijdens Halloweennacht een prei op de voordeur. Dit houdt de heksen buiten, zo zeggen ze in elk geval. Of de prei echt helpt weet Peter niet.

De bomen in het bos staan kriskras overal en ergens. Wel staan ze ver genoeg uit elkaar om makkelijk door

het bos te kunnen lopen. De bomen zelf zijn dik. Dik genoeg voor een heks om zich achter te verstoppen. Gemene heksen met lange nagels als klauwen, punthoeden en grote hoekige neuzen met een gigantische zwarte wrat er op. Zo beeld Peter het zich in.

De grond van het bos bestaat uit aarde. Gras groeit er niet. Alsof de grond is vervloekt. Wel liggen overal bladeren. De bomen zelf zijn kaal.

Sara en James staan naast Peter. Peter ziet dat ook zij het bos inkijken. Even staan ze zo...